

И вторият концерт на Софийската филхармония продължи линията на художествено израстване и идейно-тематично съзряване на фестивала. Ако първата концертна вечер „натежаваше“ с класическите си творби (Бетховен, Чайковски и Пялков), то програмата на второто представяне на националния симфоничен оркестър пред въздушвената и докрай смечелена от него публика отразяваше интереса на гостите към по-новата, съвременна музика (С. Прокофиев, Л. Николов, Ал. Райчев). Ще ни се специално да отбележим репертоарния подход на вл. диригент на Софийската филхармония към цялостната програма на този забележителен музикален празник, посветен на 90-годишнината от рождението на Георги Димитров. С чувство на гражданска и артистична отговорност Константин Илиев интерпретира националната и международна значимост на безсмъртния си на българския народ, увенчавайки патрона на тазгодишния русенски фестивал с ореола на голямата музика, многолика по автори, национална в историческа принадлежност, но съзвучна с посвещение

СТИЛНО И ВДЪХНОВЕНО!

Вторият концерт на Софийската филхармония

то на фестивала. Марлевските музикални дни и за в бъдеще откликват на значими културни, обществено-политически събития и годишнини. Нека техният организационен комитет извлече опит и от целенасочената и стилна изjava на софийските филхармонии — респектираща и по-малко с пределна завършеност на художествено-техническото ѝ изпълнение.

Свежата „Класическа симфония“ на Сергей Прокофиев прозвуча като танцуващо-лиричен нюанс в общото — и в двете вечери — музициране на оркестъра, демонстрирайки редница от чудесните достоинства на „майсторите-инструменталисти“ от София“. Като контрастен фон откри своя лирико-драматичен характер последвалият Концерт за пиано и оркестър № 2 от Лазар Николов, чиято по следна част — с вакханална пищност на темпо, многообразна на мелодичност и ритмическа ус

ременост — сложи апотеозен за върхски на първата част от концертната вечер. Едво истинско изпълнителско постижение (!) не само за оркестъра, но преди всичко за солиста з. а. Николай Евров. Прелявил със партията за пиано най-високи технически и музикантски изисквания, присъствалият на концерта композитор с нескривача благодарност стисна талантливите ръце на изтъкнатия млад пианист под бурното одобрение на публиката.

Симфонията-кантата „Той не умира“ от Александър Райчев отбеляза върхът точка на възторга на русенската публика от изкуството на Софийската филхармония. Това крупно, изключително ценно произведение на нашата съвременна музика блесна с цялото си великолепие на формата и съдържанието. Създадено преди повече от два десет години, то веднага спечели сърцата на много слушатели, умножи неколккратно тех-

ния брой през изминалите десетилетия, за да влезе в бъдещето на нашия концертен живот като беспорен повод за въздух на вашата средна на нашата публика с класически шедьовър и оравни телно младата ни музикално-творческа класика А неговият автор „едва“ сега празнува своята 50-годишнина! Още като студент, в първите отечествено-фронтовски години, Ал. Райчев доби популярност с песните си и някои оркестрови творби, за да създаде малко по-късно значителни произведения, които да доведат до удостояването му с Димитровска наградата и по следователно със званията „Заслужил“ и „Народен артист“. С неоренните си и нескончаеми англодисемити, последвали изпълнението на „Той не умира“ русенските почитатели на творчеството на Ал. Райчев изразиха и чувствата си за обаяние и уважение към юбиляра, чето име е тлово свързан с музикалния живот в нашия град. Балетът

му „Хайдушка песен“ бе игра с голям успех на ваша сцена, а операта му „Мост“ намери първи изпълнители (с две постановки) в лицето също на русенския оперен колектив и филхармонията. Третата му симфония получи премиерата си на фестивалния концерт подпум на Мартенските музикални дни от Русенската филхармония, гдето няколко години по-късно затвърди успеха си и Четвъртата симфония.

Софийската филхармония и Българската хорова капела „Светослав Обретенов“ (с диригент з. а. Георги Робев) — тези влъхновени и дълготрайни сътрудници на междугородния фестивал „Мартенски музикални дни“ — се сбогуваха със силно обичаната ги русенска публика с едно изпълнение, което допринесе още повече за утвърждаване името на Ал. Райчев като един от изтъкнатите български композитори Константин Илиев, чието композиционно творчество също чертае блъзото на националната ни музикално-творческа школа, възпроизведе творбата на Райчев с подкупваща коледиална любов и професионално разбиране.

Д-р Г. МАЛЕВСКИ